

คนไร้ราก

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๑๓๕๗. เรื่อง “หลวงปู่คนนั้นนะ”

(คำถามนะ) หลวงพ่อคะ นี่เป็นคำถามแรก หนูมีเรื่องอยากจะถามหลวงพ่อกับให้หายสงสัย ตอนนี้หนูยอมรับว่าศรัทธาคนคนนั้นมาก จนมีเรื่องถึงข่าวอื้อฉาวขึ้น จากเมื่อก่อนหนูเคยศึกษาอ่านประวัติของคนคนนี้ว่าท่านปฏิบัติดีมาตลอด จนตอนนี้มีข่าวฉาวออกมา ทำให้ศรัทธาของหนูเริ่มจะหมดและเริ่มผิหว้าง หนูอยากจะรู้ค่ะว่าคนคนนี้ท่านเป็นคนแบบไหนกันแน่ เพื่อความสบายใจของลูก จึงเข้ามาถามค่ะ แล้วถ้าเป็นแบบนี้ ศาสนาจะเสื่อมหรือไม่

ตอบ : คนคนนี้เป็นคนไร้ราก ถ้าคนไร้รากแล้วมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพียงแต่ว่าสังคมมันเป็นแบบนี้ สังคมมันเป็นแบบนี้

เพราะว่าสมัยหลวงปู่มัน สมัยหลวงปู่ท่านออกปฏิบัตินะ หลวงปู่ท่านนี้หลวงปู่เสาร์ไปเอามา แล้วถ้าพูดถึงหลวงปู่ท่าน มันก็ต้องเริ่มมาตั้งแต่พระจอมเกล้าฯ พระจอมเกล้าฯ เวลาบวชเข้ามาแล้ว พระจอมเกล้าฯ พยายามจะหาทางออก แล้วเห็นพฤติกรรมของพระที่ปฏิบัติอยู่มันไม่เข้ากับธรรมเนียม ท่านพยายามจะศึกษาแล้วค้นคว้าของท่าน แล้วพยายามปฏิบัติของท่าน

ที่นี้การปฏิบัติของท่าน เพราะเป็นปุณฺณ เป็นมนุษย์ด้วยกัน มันก็มีผิดมีถูกเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมดานะ พระจอมเกล้าฯ เวลาบวชแล้วไปศึกษาในพระไตรปิฎกแล้ว ก็บวชช้าๆ เพราะว่าท่านไปผูกแพอยู่ที่หน้าวัดมหาธาตุ ผูกแพอยู่กลางแม่น้ำ อุทกทุกเขปสีมา สีมาน้ำ แล้วบวชมันก็มีผิดมีถูกเป็นเรื่องธรรมดา นี่จะพูดถึงว่าเริ่มตั้งแต่นั้น แล้วก็พยายามศึกษาพยายามค้นคว้ากันมาด้วยความเป็นนักปราชญ์ ด้วยความค้นคว้า ค้นคว้ามาก็สืบทอดกันมาๆ จนมาถึงหลวงปู่เสาร์ เจ้าคุณอุบาลี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่ท่าน

พอหลวงปู่มัน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์นี่หลวงพ่อบุชท่านเล่าไว้เอง เวลาหลวงปู่เสาร์ ออกธุดงค์ มีแม่ชีไปด้วย มีปะขาวไปด้วย เขาเลียดสี เขาเลียดสีว่า “ครอบครัวนี้จะไปไหน” เขาทั้ง เลียดสี ทั้งดูถูกทั้งคู่แคลน แล้วเวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านห่มผ้าสีดำๆ มันก็ตื่นตื่น เราต้อง พุดสีว่าผ้าสีกร๊ากๆ สมัยโบราณเขาไม่ได้ห่มกันเลย เขาห่มผ้าสีพื้นๆ ของเขานั้นแหละ ที่นี้พอมีผู้ ที่มาคั่นคว่า มันก็มีแรงเลียดสีมาก

หลวงตาท่านบอกว่า ในประวัติหลวงปู่มันเขียนแค่ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ อีก ๒๕ เปอร์เซ็นต์ไม่ เขียน เขียนแต่แง่บวก แ่บวก หมายถึงว่า ประสบการณ์ความเป็นจริงของหลวงปู่มัน แต่เวลา หลวงปู่มัน เขาจะตั้งให้เป็นเจ้าคณะจังหวัดอุบลฯ ท่านก็ไม่ยอมรับ ท่านก็หนี ไปตั้งเป็นเจ้าอาวาส ที่ไหนท่านก็หนี เวลาเขาตั้งให้เป็นพระครูที่วัดเจดีย์หลวง เวลาท่านจะออกปฏิบัติท่านบอกว่า พระครูอยู่ที่นั่นะ เราหลวงปู่มันจะออกเข้าป่าไป ท่านเลียดสีละ ท่านไม่แสวงหาเรื่องทางโลก ท่าน เลียดสีละมาตลอด แล้วท่านคั่นคว่าของท่านมาตามความเป็นจริงของท่าน

เราจะบอกว่า เพราะมันมีของจริง มันมีความเป็นจริงขึ้นมา สังคมถึงเริ่มซึมซับ สังคมเริ่ม ซึมซับ ในสังคมจะพูดกันว่า “อย่าปฏิบัตินะ ถ้าปฏิบัติไม่มีครูบาอาจารย์ ระวังบ้านะ” ทุกคนเขาจะ ตอกย้ำอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะก่อนที่จะมีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มัน การประพาศปฏิบัติมัน ปฏิบัติกันไปโดยไสยศาสตร์ ไสยศาสตร์ หมายความว่า ความเชื่อ ใครมีฤทธิ์มีเดชอย่างไร ใครทำ อย่างไรได้ประโยชน์ เขาก็เชื่อกัน

หลวงตาท่านบอกว่า การขี้เสื่อ เรื่องไสยศาสตร์ เรื่องเครื่องรางของขลังมันมีมาแต่ไหนแต่ ไรอยู่แล้ว มันมีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย สมัยที่มีการรบทัพจับศึก คนเราก็ต้องมีเครื่องรางของขลังเพื่อ ความมั่นใจ มันมีมาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้วแหละ ฉะนั้น เวลาปฏิบัติมาเขาก็ปฏิบัติกันอย่างนั้นแหละ ที่นี้พอปฏิบัติมา ถ้าคนไม่มีหลักมันก็จะไหล ไหลลงไปสู่ไสยศาสตร์นั้น

แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านพยายามของท่าน ท่านรื้อค้นของท่าน เราจะบอกว่า คนมี รากใจ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มันท่านพยายามปฏิบัติของท่าน แล้วหลวงปู่มันท่านบอกว่าท่าน ประารถนาเป็นพุทธภูมิ ท่านปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้า หลวงปู่เสาร์ท่านปรารถนาเป็นพระปัจเจก พุทธเจ้า

ทีนี้หลวงปู่เสาร์เวลาปฏิบัติไป หลวงปู่มั่นจิตใจท่านมหัศจรรย์มาก เวลาท่านลาพระโพธิสัตว์แล้วท่านปฏิบัติของท่านไป เวลาถามหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์บอกว่า “เราแก้ไขไม่ได้หรอก ท่านต้องแก้ตัวท่านเอง” เห็นไหม บารมีของพระโพธิสัตว์กับบารมีของพระปัจเจกพุทธเจ้า มันแตกต่างกัน ฉะนั้น เวลาหลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติของท่านไป ท่านจะมีความมหัศจรรย์ในจิตของท่าน เพราะท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์ คือหมายความว่า สร้างบุญกุศลมาหาศาล แล้วเวลาสร้างบุญกุศลมาหาศาล มันก็มีสิ่งที่กิเลสในหัวใจมหาศาลเหมือนกัน มหาศาล หมายความว่า ถ้าน้ำแห้ง น้ำน้อย สะวะในน้ำก็อยู่แค่นั้นแหละ ถ้าน้ำมาก มันยกสูงขึ้น สะวะบนนั้นมันก็สูงขึ้น คนมีบารมีมาก กิเลสในหัวใจมันก็เพิ่มตามอำนาจบาปบาปไป คนบารมีน้อย น้ำน้อย กิเลสมันก็อยู่บนน้ำนั้น กิเลสมากกิเลสน้อยมันอยู่ในใจ มันท่วมท้นใจอยู่ทั้งนั้นแหละ ทั้งคนบารมีเล็กน้อย ทั้งคนบารมีมาก กิเลสมันควบคุมหมดละ

ทีนี้พอหลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติของท่านขนาดนั้น เวลาถ้ามีปัญหาขึ้นมา ท่านไปถามหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์บอกว่า “เราแก้ไขไม่ได้หรอก ท่านต้องแก้ของท่านเอง” ทีนี้ท่านก็แก้ของท่านเอง แล้วท่านก็พยายามรื้อค้นมากับเจ้าคุณอุบาลีฯ เจ้าคุณอุบาลีฯ ก็ปรารถนามาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน

เจ้าคุณอุบาลีฯ ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ เพราะเราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะเป็นคนอุปัชฌาย์หลวงปู่มั่นที่วัดเจติยหลวง หลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่มั่นเวลาท่านแก้เจ้าคุณอุบาลีฯ ที่วัดเจติยหลวง อยู่ในโบสถ์ ตัวต่อตัว ล่องกัน นี่พระโพธิสัตว์แก้พระโพธิสัตว์ พุทธภูมิแก้พุทธภูมิ “เกิดตายๆ มันทุกข์นะ เกิดตายๆ มันทุกข์นะ” ด้วยเหตุด้วยผล อัดกันอยู่ที่ในโบสถ์วัดเจติยหลวง นี่หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟัง เพราะหลวงปู่เจี๊ยะท่านอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

สิ่งที่แก้ไขกันมา เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ด้วยรากเหง้า ด้วยรากเหง้าของพระพุทธศาสนา ด้วยรากเหง้าของการประพฤติปฏิบัติ ด้วยรากเหง้าใจ เพราะมันมีรากเหง้าขึ้นมา พอมีรากเหง้าขึ้นมา สังคมก็มีความเชื่อถือศรัทธา ถ้าสังคมมีความเชื่อถือศรัทธา เพราะมันมีรากเหง้า ถ้ามีรากเหง้า หลวงปู่มั่นท่านพูดไว้ ที่มูลนิธิหลวงปู่มั่น “ต่อไปมันไม่เอาเยี่ยง มันจะเอาอย่าง” คือมันไม่ปฏิบัติ แต่มันอยากมีชื่อเสียง มันอยากดังอยากใหญ่

หลวงปู่มันท่านพูดไว้ หลวงตาท่านบอกว่า เพราะหลวงปู่มันเวลาท่านเทศน์นะ หลวงตาบอกว่าหลวงปู่มันท่านเทศน์ท่านจะไม่พูดถึงมรรคผลเลย ท่านจะพูดถึงเหตุการณ์ปฏิบัติ ท่านจะอธิบายของท่าน หลวงปู่มันไม่เคยประกาศว่าท่านเป็นพระอรหันต์ แต่พระในลูกศิษย์หลวงปู่มันเชื่อว่าหลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์ทั้งนั้นเลย เพราะอะไร เพราะเวลาท่านพูด ท่านเห็นของท่านว่า ถ้าพูดอะไรไปแล้ว ก็เลสมันร้ายนัก ก็เลสมันจะเอาสิ่งนี้ไปอ้างอิง ไปอ้างอิง

เวลาท่านพูดไว้ ท่านพูดไว้ ที่มูลนิธิลวงปู่มัน มันไม่เอาเยี่ยง มันไม่ปฏิบัติ มันไม่ค้นคว้า มันจะเอาอย่าง คือมันอยากดัง มันอยากดังมันอยากใหญ่ มันอยากอ้างอิง พอมันอยากอ้างอิง เวลาจิตท่านสงบลง ท่านบอกเลย มันมีแต่แสงหน้าแสงหลัง คือเอาคำพูดของท่าน เอาคุณงามความดีของท่านไปอ้างอิง เดี๋ยวนี้พระเยอะมาก เป็นลูกหลวงปู่มัน เป็นหลานหลวงปู่มัน เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มัน มีอดีตชาติผูกพันกับหลวงปู่มัน มันผูกพันกันไปหมด

แต่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มนุษย์ที่เวียนตายเวียนเกิดมาไม่มีเวรมีกรรมต่อกัน ไม่มีเลย จิตที่เวียนตายเวียนเกิดในวัฏฏะมันมีเวรมีกรรมต่อกันมาตลอด เพราะอะไร เพราะการเวียนตายเวียนเกิดไม่มีต้นไม่มีปลาย มันเวียนตายเวียนเกิดมามากน้อยขนาดไหน แล้วมันจะไม่มาเกิดเป็นมิตร เป็นเพื่อน เป็นคู่ เป็นอะไร มันไม่มีเลย แต่ภพใดชาติใดเท่านั้นเอง

นี่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าอ้างอิงในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นญาติกันโดยธรรม เราเป็นญาติกันโดยธรรม เป็นญาติกันเพราะเราเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์เดียวกัน พระบวชด้วยกันก็บวชจากอุปัชฌาย์องค์เดียวกัน ก็เป็นพี่เป็นน้องกัน มันมีมาตลอด แต่นี้ไปอ้างอิงกันหมด ท่านถึงบอกว่า ต่อไปมันจะแสงหน้าแสงหลัง อ้างแต่ว่าเป็นลูกเป็นหลาน เป็นญาติ

ถ้าเป็น ทำไมไม่ส่งเสริมละ ถ้าเป็น ทำไมไม่ทำตามท่านละ ถ้าเป็น หลวงปู่มันท่านไม่เคยออกมาอยู่เมืองเลย หลวงปู่มันท่านถือธุดงค์วัตรตลอดชีวิต ท่านฉันมือเดียว จนขนาดหลวงปู่มันท่านชราภาพ พระทั้งหมดไปอ้อนวอน บอกว่าชราภาพแล้ว ไม่ต้องบิณฑบาตได้ไหม ขอ หลวงปู่มันไม่ต้องบิณฑบาต ชราภาพขนาดนี้แล้ว รักขนาดนี้ อยากถนอมหลวงปู่มันไว้เป็นหลักชัย

“ไม่ได้ ไม่ได้”

บิณฑบาตจนบิณฑบาตไม่ไหว เดินไม่ไหว เดินไม่ไหวแล้วทำอะไร ขอแค่ปากประทู๊ดที่หนองผือ

หลวงตาท่านเล่าละ เวลาหลวงตาท่านเล่า น่าเศร้ามาก น่าเศร้า หมายความว่า ท่านมีหลักหัวใจท่านเข้มแข็งมาก ทีนี้เพียงแค่ท่านจะต่อสู้กับวัยชราภาพของท่าน ต่อสู้กับโรคชรา ต่อสู้กับร่างกาย มันเป็นเรื่องสุดวิสัย เพราะโลกมันเป็นแบบนี้ คนเรามีความชราภาพเป็นธรรมดา แม้แต่หัวใจเป็นพระอรหันต์ หัวใจจะมีความสุขรื่นเริงขนาดไหน แต่มันก็ต้องอาศัยร่างกายนี้

ขณะ มีพระ หลวงตาท่านเล่า อาจารย์กงมาแบ่งเป็นกลุ่มเป็นคณะมา หลวงปู่ฝั้นก็เป็นหมู่เป็นคณะมา ไปอ้อนวอนท่าน ไปขอท่าน บอกว่า ชราภาพแล้ว เฒ่าแล้ว ไม่ต้องบิณฑบาตได้ไหม

“ไม่ได้ อย่างไม่ได้” ท่านก็พยายามของท่าน บิณฑบาตของท่าน

เวลาไม่ได้แล้วก็ครั้งทาง นัตโยมเขามาครั้งทาง มาครั้งทาง สุดท้ายไม่ได้ ไม่ได้ก็ถึงเอาแค่ปากประทู๊ด สุดท้ายแล้วบนศาลา บิณฑบาตบนศาลา นี่ท่านทำเป็นแบบอย่างไว้ เราทำกันหรือเปล่า เดียวนี้ละ จะกินแต่จุลลาม จะกินแต่อาหารเหลา เป็นอย่างนั้นหรือ

เวลาหลวงปู่กงมาท่านไปเยี่ยมพระวัดหนึ่ง ไปเห็นอาหารที่อุดมสมบูรณ์ ท่านร้องไห้เลย นี้หมู่คณะท่านเล่าต่อๆ กันมา เพราะหลวงปู่กงมา หลวงตาท่านบอกว่า กงไปกงมา ตรงเปี้ยะ เวลาไปเห็นพระที่วัดไหนอาหารอุดมสมบูรณ์ อาจารย์กงมาร้องไห้

พระถามว่า “ท่านอาจารย์ร้องไห้ทำไม”

“กรรมฐานมันหมดแล้วละ กรรมฐานมันจะไม่เหลือแล้วละ”

กรรมฐานมันหมดแล้ว เพราะอาหารนั้นเวลากินแล้วมันถูกกลืน กินแล้วมันอร่อย กินแล้วมันอุดมสมบูรณ์ แต่การภาวนามันเกิดใหม่ คนภาวนามา เขารู้ว่าการภาวนามันทุกข์ยากแค่ไหน มันจะต้องควบคุมดูแลตัวเองขนาดไหน อาจารย์กงมาไปเห็นแต่อาหารสมบูรณ์ ท่านยังร้องไห้ นี่พูดถึงว่า ถ้าเป็นลูกศิษย์ลูกหาหลวงปู่มัน ลูกศิษย์ลูกหาหลวงตา ในสายของกรรมฐานทำตัวกันอย่างไร ถ้าคนมีรากมีเหง้าละ มันจะทำตามรากเหง้า เหมือนคนมีชาติมีตระกูล คนมีชาติมีตระกูลมันจะต้องเชื่อปู่ย่าตายายของเรา

ทีนี้ในสมัยปัจจุบันนี้เราก็บอกเลย ปู่ย่าตายายเรามันสมัยโบราณ สมัยนี้โลกเจริญ

แล้วทุกขมันเจริญไหมล่ะ ถ้าโลกมันเจริญ ชรรมะมันเจริญในใจไหมล่ะ ถ้ามันเจริญในใจ มันถึงเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้นมาได้อย่างไร เหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นมาเพราะมันลืมหืมตา คนไร้ราก คนไม่มีราก คนไม่มีรากมันถึงเป็นแบบนี้ ฉะนั้น พอเป็นแบบนี้ ถึงว่า คำถามคำแรก ไม่เคยเข้ามา ในเว็บไซต์เลย ครั้งนี้ครั้งแรก ครั้งแรกเพราะอะไร ครั้งแรกเพราะผิผิวหัวใจไหม ผิผิวหัวใจไหม เพราะอะไร

เพราะตัวเองคิดเอง ตัวเองคิดเอง เพราะครูบาอาจารย์ของเรามีชื่อเสียง งาม มีศักยภาพ คน ล้อมหน้าล้อมหลัง งาม มีทุกอย่างพร้อม งาม ไปไหน รถเป็นขบวนๆ งาม ไปไหนไปเครื่องบิน โอ๊ย! ไปรอบโลก งาม ไอ้พระที่อยู่ป่าอยู่เขา ไอ้พระที่ประพฤติปฏิบัติ ไอ้พวกนั้นมันจี๋ครอก ไอ้พวกนั้น มันไม่มีปัญญา ไม่มีวาสนา ไอ้พวกนั้นมันไม่มีบารมี ไอ้เรามันคนมีบารมีใช่ไหม นี่โลกเป็นใหญ่ คนไร้ราก ไร้รากจากธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ไปพอกพูนเรื่องกิเลส ตัณหาความทะยานอยาก

โมฆบุรุษตายเพราะลาภ โมฆบุรุษ บุรุษที่ไม่มีสติปัญญา มีลาภมีศักการะ อยากมีชื่อเสียง อยากมีลาภ อยากให้คนนับถือ อยากให้คนยอมรับ ยอมจำนน นี่โมฆบุรุษ ไอ้บุรุษหัวโล้น ไม่มี ประโยชน์ เพราะเราเชื่อกัน งาม คำถามคำแรก งาม คำถามคำแรกใช่ไหม เมื่อก่อนชอบใช่ไหม ไป ไหนนี่ล้อมหน้าล้อมหลังกัน ชอบใช่ไหม

หลวงปู่มั่นบอกว่าอย่าคลุกคลี สัปปายะ ๔ หมู่คณะเป็นสัปปายะ คนที่เป็นสัปปายะเขาจะ หลีกเร้น เขาจะหลบหลีก เขาจะไม่คลุกคลีกัน ถ้ามันยังคลุกคลีสุมหัวกัน อันนั้นมันคืออะไร? นี่ คนไร้ราก พอไร้รากขึ้นมา มันก็ไม่มีสิ่งใดจะมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของเราใช่ไหม

แต่ถ้าคนมีรากมีเหง้า อาจารย์ทำอย่างนั้นไหม ครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านเป็นธรรม ท่าน ทำอย่างนั้นไหม หลวงปู่มั่นท่านทำเป็นแบบอย่างไว้ “มันไม่เอาเยี่ยง มันจะเอาอย่าง” เอาอย่างคือ อยากดัง อยากดังอยากใหญ่

หลวงปู่มั่นท่านดังคับฟ้า หลวงปู่มั่นท่านชราภาพ เวลาท่านเทศน์ท่านถามว่า “เราก็อำ ประโยชน์กับโลกมาเยอะมากแล้ว มีหมู่คณะคนใดคิดถึงผลงานของเราไหมล่ะ คิดถึงการกระทำ ของผมไหม”

หลวงตาท่านบอกว่า “คิดอยู่เต็มหัวอก คิดอยู่เต็มหัวอก แต่ตอนนี้งานของคนยังไม่สำเร็จ งานของคนยังมีอยู่”

“ถูกต้องๆ เองงานของตัวให้ได้ก่อน” เองงานของตัวได้ พองานของตัวได้แล้ว เสร็จแล้ว พอหลวงปู่มนั่ท่านเสียไป หลวงตาท่านอุตสาหั ท่านไม่เคยยุ่งกับใคร ปฏิบัติไม่เคยยุ่งกับอะไร ท่านอุตสาหัไปเรียนพิมพ์ดีด ท่านบอกไปเรียนพิมพ์ดีดเพื่อจะมาเขียนประวัติหลวงปู่มนั่

พระที่สิ้นจากกิเลสไปแล้ว พระที่เอาตัวรอดไปแล้ว ทำไมต้องไปเรียนพิมพ์ดีด แล้วเรียนพิมพ์ดีด เรียนมาทำไม? ก็เรียนมาเพื่อจะสนองคุณหลวงปู่มนั่ไง เรียนมาเพื่อจะสนองบุญคุณของท่าน ท่านได้ทำคุณงามความดีฝากไว้กับโลก

หลวงตาท่านบอกว่า คนไม่รู้เขียนไม่ได้ คนไม่เข้าใจเรื่องธรรมะจะเขียนธรรมะออกมาให้เป็นตามความเป็นจริง เป็นไปไม่ได้ คนที่ไม่รู้จักรสของเกลือ จะไม่รู้ว่ารสเกลือเป็นอย่างไร คนที่ไม่รู้จักรสอาหาร จะไม่รู้จักรสอาหารเป็นอย่างไร คนไม่เคยได้กินอาหารนั้น แล้วจะมาบอกว่ารสอาหารนั้นเป็นอย่างไร มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ฉะนั้น หลวงตาท่านรู้ของท่านว่าใครเป็นใคร ธรรมเป็นธรรม คนมีรากก็คือคนมีราก คนไร้รากก็คือคนไร้ราก ท่านถึงอุตสาหัไปเรียนพิมพ์ดีดๆ ท่านบอกเรียนพิมพ์ดีดมาแล้วก็มาเขียนประวัติหลวงปู่มนั่ พอพิมพ์ประวัติหลวงปู่มนั่เสร็จแล้วโยนทิ้งเลย เรียนมาเพื่อเหตุนี้โดยเฉพาะ

ฉะนั้น เวลาบอกว่า หลวงปู่มนั่ท่านถามว่า “เราทำประโยชน์ไว้กับโลก มีใครคิดถึงบ้างไหม”

ไอ้คนคิดถึงก็จดจารึกกันไว้ แล้วก็ไปเขียนประวัติกัน นี่คนไร้ราก เขียนประวัติ หลวงปู่มนั่ ชมว่าคนเขียนนี้เป็นเทวดา หลวงปู่มนั่ชมว่าคนเขียนนี้เป็นคนเก่ง หลวงปู่มนั่ชมๆ...ไปดูเวอร์ชันประวัติหลวงปู่มนั่สิ มันเขียนกันมามันก็แปลกๆ

แต่ประวัติหลวงปู่มนั่โดยการเขียนของหลวงตา เพราะหลวงตาท่านมีราก รากของท่านมันเจริญงอกงามมาจากพระพุทธศาสนา

เวลาท่านเกิดมา ท่านเกิดมาแล้วท่านบวชของท่าน ท่านไปเรียนธรรมะ เรียนบาลี อยากไปสวรรค์ พอไปสวรรค์มันจะเป็นอย่างนั้น พอศึกษาไป อืม! พรหมมันดีกว่าสวรรค์ อยากจะไปพรหม

พอศึกษาไปๆ อืม! นิพพานมันดีกว่าพรหม อยากจะไปนิพพาน นี่รากเหง้ามันมาจากนั้น อ่านพุทธประวัติไปแล้วก็ร้องไห้ สงสารพระพุทธเจ้า สงสารเวลาท่านทำความเพียรของท่าน อ่านประวัติองค์ใดไปท่านก็ซาบซึ้งๆ เห็นไหม มันมีราก มีรากจากพระพุทธศาสนา

แล้วเวลามาปฏิบัติกับหลวงปู่มัน “มหา มหาเรียนมาจนถึงเป็นมหานะ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี่สุดยอดมากเลย เราต้องเคารพบูชาไว้ เก็บใส่ลิ้นชักไว้ละ แล้วลั่นกุญแจมันไว้ อย่าให้มันออกมา แล้วปฏิบัติไปๆ ถ้าปฏิบัติไปแล้ว ถึงที่สุดแล้ว ธรรมความเป็นจริงของเราที่ศึกษามาจากขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะเป็นอันเดียวกันเลย มันจะเป็นอันเดียวกัน”

ท่านก็ปฏิบัติของท่านล้มลุกคลุกคลานมาตลอด หลวงปู่มันท่านป็นมา ท่านพยายามชวนชวามา ท่านพยายามส่งเสริมมา นี่คนมีราก มีรากมาจากพระพุทธศาสนา แล้วยังเจริญออกมา เพราะขึ้นมาจากต้น จากกรรมฐาน จากต้นจากครอบครัวกรรมฐาน หลวงปู่มันรดน้ำพรวนดินจนใจนี้มันงอกงามขึ้นมา มันมีรากมีเหง้ามาไง มันถึงซาบซึ้งบุญคุณ

พอมันซาบซึ้งบุญคุณ เวลาจะเขียนประวัติหลวงปู่มัน ท่านบอกท่านเขียน ๙๕ เพอร์เซ็นต์ เขียนถึง ๙๐ เพอร์เซ็นต์ ๙๕ เพอร์เซ็นต์อย่างมาก อย่างมาก หมายถึงว่า เวลาหลวงปู่มันท่านปฏิบัติไป ท่านล้มลุกคลุกคลานอย่างไร แล้วพอหลวงตา หลวงปู่มันป็นมา หลวงตาก็ร่อยโรย เกลียนมันจะไปทับร่อยเดียวกัน คือในรอยของอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันจะเป็นร่องรอยเดียวกัน อริยสัจมันมีหนึ่งเดียว ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มาร่องรอยอันนี้มาจากอริยสัจอย่างนี้ เวลาใจของหลวงปู่มัน ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมขึ้นมาก็ร่องรอยนี้ ใจของหลวงปู่เสาร์ ใจของหลวงปู่มันมันก็มีร่องรอยนี้ พอใจของหลวงตา ใจของครูบาอาจารย์ของเรามันก็มาร่องรอยนี้ ถ้ามาร่องรอยนี้ เวลาจะเขียนประวัติ มันถึงเข้าใจใจนี้ ใจ รสของธรรมใจ

เวลาเขียน เขียนแต่คุณงามความดี เขียนแต่เวลาหลวงปู่มันทุกข์ยากอย่างไร ไปอยู่ป่าอยู่เขาอย่างไร ปฏิบัติมาล้มลุกคลุกคลานอย่างไร นี่ประวัติหลวงปู่มัน แต่หลวงปู่มันเวลาโดนเขาเสียดสี ตั้งให้เป็นเจ้าคณะจังหวัดก็ไม่ยอมเป็น ตั้งให้เป็นพระครูก็ไม่เอา ตั้งให้เป็นอุปัชฌาย์ก็หนี หนีเขาไปหมดเลย

แล้วในการปกครองเขาก็อยากจะให้มีคนดีๆ มาปกครอง อันนี้มันเรื่องโลกนะ เรื่องโลกๆ ก็น่าเห็นใจใช่ไหม ในการปกครองของโลกก็อยากให้ผู้นำเป็นผู้นำที่ดีทั้งนั้นแหละ ถ้าผู้นำที่มีคุณธรรม สังคมนั้นก็ร่มเย็น นั่นเป็นสังคมของโลก

แต่ธรรมะนั้นเป็นสังคมของธรรม มันเป็นสังคมของวิญญูะ มันเป็นสังคมตั้งแต่พรหมลงมา เวลาพรหมก็ยังต้องมาฟังธรรมหลวงปู่มัน เวลาเทวดา อินทร์ พรหม เวลาพวกจิตวิญญาณเวลาตกทุกข์ได้ยากมาเข้าข่ายของหลวงปู่มัน ให้หลวงปู่มันท่านได้ช่วย คนไปตกนรกอเวจี คนไปทุกข์ไปยากมา ก็มาเข้าข่ายหลวงปู่มัน ให้บอกญาติบอกโยมทีหนึ่งว่าไม่มีบุญกุศล ให้ส่งบุญกุศลมา

หลวงปู่มันท่านก็บอกในประวัติหลวงปู่มัน ก็ไปสืบไปถามว่า เคยมีตระกูลนี้ไหม เคยมีตระกูลนี้ไหม วันเวลามันแตกต่างกันไป บางทีก็จะบอกใหม่ๆ พ่อแม่คนนั้นตายไปเป็นอย่างนั้น ชื่อนั้นๆ เออ! ท่านก็อุตสาหะไปบอกเขาว่าอย่างนั้นๆ แต่ไปถามเป็นบางทีนะ เขาบอก เออ! เคยมีเมื่อเกือบ ๑๐๐ ปีที่แล้ว แถ่นี้มันมีหมู่บ้าน มันมีคนชื่อนั้นๆ อยู่เหมือนกัน เห็นไหม กาลเวลามันไม่เหมือนกัน นี่เวลาท่านรู้เห็น

นี่ไง เวลาเราต้องการคนดีปกครอง มันก็เป็นเรื่องหนึ่งของโลกใจ แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของธรรม มันเป็นผลของวิญญูะตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมมาจนนรกอเวจี เขาก็ต้องอาศัยพระพุทธศาสนา อาศัยธรรม อาศัยคุณงามความดี ฉะนั้น หลวงปู่มันท่านมีงานของท่านมหาศาลขนาดนี้ ท่านจะมาเอาเจ้าคณะจังหวัด เจ้าคณะอำเภอ จะเอาพระครู เอาอุปัชฌาย์ ใ้ันนี้มันเรื่องการปกครองของโลก การปกครองของสงฆ์ การปกครองของโลกนี้

แต่ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นหลักชัย ท่านเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส เป็นที่พึ่งอาศัย สดุดา เทวมานุสสุตานิ เป็นครูของเทวดา อินทร์ พรหม เป็นไปหมด นี่คนมีรากเขาไม่ตื่นตื่น ไม่ใช่คนโมฆบุรุษ ใ้พวกเขาโมฆบุรุษ ใ้ไม่มีราก ใ้คนไร้รากมันทำแต่ปัญหา ฉะนั้น ปัญหามันถึงเกิดไง แต่ถ้าเป็นความจริงมันไม่เป็นแบบนี้หรอก ความจริงก็คือความจริง

นี่บอกว่า คำถามคำแรก เพราะไม่รู้มันถึงถามมา พอถามมาแล้วมันเป็นอย่างนี้ไหม “หลวงพ่อกะ นี่เป็นคำถามคำแรก หนูมีเรื่องอยากถามหลวงพ่อกะให้หายสงสัย ตอนนี้หนูยอมรับว่าเคยศรัทธาคนคนนี้ จนเดี๋ยวนี้มีข่าวลือขึ้นมา”

อ้าว! เราศรัทธา เราก็ศรัทธา เพราะว่าศรัทธาเราไม่มีปัญญา ศรัทธากับกระแสสังคม กระแสโลก การศรัทธา ในปัจจุบันนี้ถ้าคนมีหิริมีโอตตปปะ เขาจะพูดความจริงของเขา คนไม่มีหิริมีโอตตปปะ เขาก็เกี่ยว นี่เป็นญาติกับหลวงปู่มั่น เป็นญาติ เป็นกันมาหมดนะ

ถ้าเป็นในแง่บวก เป็นแล้วเราก็ตอบซึ่ง เพราะเราเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยกัน คูสิ ในโลกนี้ คุณชาตินี้เขาก็นับถือศาสนาพุทธเหมือนกัน เขาก็เป็นบริษัท ๔ เหมือนกัน เป็นก็คือเป็น ถ้าเป็นแล้วทำไมต้องไปตื่นตั้นละ ถ้าเขาเป็นแล้วเราไม่ได้เป็นหรือ เราก็คือเป็นใช่ไหม เราไปศรัทธาเขา เราก็คือเป็นชาวพุทธเหมือนกัน เราก็คือเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าเหมือนกัน แล้วไปตื่นตั้นอะไรละ ทำไมต้องไปตื่นตั้นเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้เอง กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อแม้แต่เป็นอาจารย์ของเรา ไม่ให้เชื่อ แล้วนี่หนูศรัทธามากละ หนูเชื่อมากละ หนูก็เจ็บมากหน่อยละ เออ! เจ็บก็คือเจ็บสิละ แล้วทำไมละ ก็โง่เอง อ้าว! โง่ก็คือโง่ โง่แล้วจะโทษใครละ อ้าว! โง่ก็ต้องโทษตัวเองสิ เพราะตัวเองโง่ไปเอง ถ้ามันศึกษาจริงๆ มันก็ไม่โง่โง่

ครูบาอาจารย์ของเราสอนให้ฉลาดนะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หรือหลวงตาท่านสอนให้คนฉลาด ท่านไม่ได้สอนให้คนโง่ ถ้าคนฉลาด เราจะทำอย่างนั้นไหม ถ้าเราเป็นจริง เราทำอย่างนั้นไหม ถ้าเขาทำอย่างนั้น มันต้องไม่จริงใช่ไหม ถ้าไม่จริง เราไปเชื่อเขาทำไม ถ้าเราไม่เชื่อก็จบ

“จากเมื่อก่อนหนูเคยศึกษาประวัติของเขา”

ประวัติใครก็เขียนได้ เดี่ยวนี้มีคนอยากเขียนประวัติกันทั้งนั้นแหละ แล้วประวัติเขียนมาทำไมละ อ้าว! ก็เรื่องของตัว ตัวเองยังไม่รู้ ไปถามใคร คูสิ บอก “รู้จักพ่อกูไหม รู้จักพ่อกูไหม”

มึงยังไม่รู้จักพ่อมึงเลย กูจะรู้ได้อย่างไร

อ้าว! เด็กๆ มันถามกันนะ “มึงรู้จักพ่อกูไหม”

แล้วไม่ถามกลับ “มึงไม่รู้จักพ่อมึงหรือ ถ้ามึงไม่รู้จักพ่อมึง มาถามกูทำไม”

นี่ก็เหมือนกัน ประวัติหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อๆ ไป แต่ด้วยบุญญาธิการ ด้วยเหตุด้วยผล เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกถึงพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง คำว่า “เจริญ”

คนโง่ๆ มันจะจรรโลงศาสนาไม่ได้หรอก ฉะนั้น กึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง นี้อยู่ในพระไตรปิฎกเลยละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้เลยว่ากึ่งพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง นั่นคือการพยากรณ์มาตั้งแต่ ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว

ฉะนั้น ๒,๐๐๐ กว่าปีนี้ หลวงปู่มั่นท่านปรารธนาเป็นพระโพธิสัตว์มา ท่านก็ปฏิบัติของท่านมาตลอดเหมือนกัน ทีนี้พอมาเกิดในชาติปัจจุบันนี้ท่านก็มีสติปัญญา เพราะหลวงปู่มั่นท่านบวชตั้งแต่เป็นเณรแล้วสึกไป สึกไป เวลาสึกไป ๒ ปี หลวงปู่เสาร์ท่านก็เพียรนะ เพียรไปรุดงค์แถวนั้น แล้วก็ไปชักนำกลับมาบวชใหม่ พอกลับมาบวชใหม่แล้ว หลวงปู่มั่น ในประวัติหลวงปู่มั่น ตอนเป็นพระหนุ่มๆ ก็ล้มลุกคลุกคลานเหมือนกัน หลวงปู่เสาร์ท่านก็พาออกวิเวก ไปที่ไหน หลวงปู่เสาร์ท่านก็ไปคอยดูแล ก็ดึงออกมาๆ พอดึงออกมา มาประพฤติปฏิบัติของท่าน

เวลามาปฏิบัติของท่าน สิ่งที่ว่ากึ่งพุทธกาล คนที่จรรโลงศาสนามันต้องเป็นคนมีปัญญา คนมีปัญญา ท่านรื้อค้นของท่าน รื้อค้นของท่านนะ เวลารื้อค้นขึ้นมาแล้ว ปฏิบัติไป มันไปไม่ได้ พิจารณาหายไปแล้วมันก็ไปไม่ได้ มันเป็นเพราะอะไร มันพิจารณากายออกมาแล้วมันก็เหมือนเดิม นี่พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์มันก็เข้าได้แต่ฉานโลกีย์ มันไปไม่ได้ๆ ออกมาแล้วมันตรวจสอบเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาไปปฏิบัติกับอุทกดาบส อาฬารดาบส ได้สมาบัติ ๖ ได้สมาบัติ ๘ อาฬารดาบสบอกว่าเจ้าชายสิทธัตถะมีความรู้เหมือนเราเลย อ้าว! แล้วคิดดูสิ เราไปศึกษาที่ไหนแล้วอาจารย์ชมเรา เราทางชี้ไหม? ทางชี้ทั้งนั้นแหละ เราปฏิบัติที่ไหนอาจารย์ชมนะ โอ้โฮ! ทางนี้ชี้ฟ้าเลย เวลาอุทกดาบสชมเจ้าชายสิทธัตถะ บอกว่า “ได้สมาบัติ ๘ เหมือนเราเป็นศาสดาได้ สอนได้แล้ว” เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา เพราะกิเลสของเรามันคลายตัวออกมาแล้วมันก็ทุกข์เหมือนเดิม ต้องมารื้อค้นของเจ้าชายสิทธัตถะเอง

หลวงปู่มั่น เวลาท่านพิจารณาของท่านไปแล้ว ทีนี้ปล่อยวางขนาดไหนมันก็ไม่ใช่ว่า ปล่อยวาง นี่คนต้องมีวาสนา อย่างของเราปฏิบัติกันอยู่ “ว่างๆ ว่างๆ นี่คืออะไร ว่างๆ นี่นิพพานๆ ใช่มั้ยครับ ว่างๆ นี่นิพพาน”

ว่างๆ ก็ขี้ลายนี่ ว่างๆ นั่นนะขี้ลายนี่ มันจะว่าง มันมีอะไรว่างละ แต่ถ้าคนมีปัญญาขึ้นมา พอมันเป็นอะไรขึ้นมาแล้วมาเทียบ “เอ๊ะ! ว่างๆ แล้วกูก็ยังทุกข์หรือ เอ๊ะ! ว่างๆ ก็ยังสงสัย

ว่างๆ ใจมันก็ยังแหย่อยๆ แล้วทำอย่างไรล่ะ” หลวงปู่มั่นท่านถึงว่า “เอ๊ะ! นั่นเป็นเพราะอะไร” เป็นเพราะอะไร ถึงสุดท้ายแล้วท่านลาพุทธภูมิของท่าน แล้วมาพิจารณากาย พอมันทะลุทะลวงเข้าไป “อ้อ! อันนี้ใช่” เห็นไหม อันที่ใช่กับอันที่ไม่ใช่

เวลาปฏิบัติมามันเป็นมาตลอด มันทำน่าให้หลงนะ น่าให้หลงมากเลย น่าให้หลง น่าให้เป็นไปเลย แต่ทำไมท่านมีสติปัญญา “มันไม่ใช่ๆ” แต่พอท่านลาพุทธภูมิแล้วท่านมาปฏิบัติของท่าน ท่านพูดขึ้นมาเลยว่า “อันนี้ใช่ ใช่แล้ว” เพราะอะไร เพราะมันสำรอก มันเริ่มขัดเกลากแล้ว มันเริ่มคายของมัน สำรอกคายออก อันนี้ใช่ พออันนี้ใช่ มันก็สมบุกสมบันเข้าไป

คนที่จะจรจรโลงศาสนาต้องเป็นคนที่มีปัญญานะ ไม่ได้ปัญญากับคนอื่นเลย ปัญญากับกิเลสเรา ปัญญากับความหลอกหลอนในใจของเรา ใจของเรา เรามีกิเลสอยู่แล้ว มันจะหลอกหลอนอยู่แล้ว มันจะไหลลงต่ำอยู่แล้ว แต่ถ้าเรามีอำนาจาสนา มันมีอันนี้มาทบทวน ทบทวนว่าอะไรใช่ อะไรไม่ใช่ แล้วไม่ใช่ มันก็จะเข้าไป

เห็นไหม คนที่จะเข็ดขุจรรโลงศาสนามันต้องเป็นคนมีปัญญา มันไม่ใช่คนไร้รากอย่างนี้ เพราะเราดูข้าวอยู่ เห็นข้าวเหมือนกัน ไร้สาระ มันไม่น่าเชื่อว่าคนน่าจะไปเชื่อได้เลย พฤติกรรมมันก็ไม่ใช่ คำพูดมันขัดแย้งกันไปหมด มันไม่มีอะไร

จะบอกว่า คนที่มีศีล ๘ เขายังไม่ทำอย่างนั้นเลย ศีล ๕ เขาไม่โกหกนะ แค่ศีล ๕ มันยังไม่มีนี่โกหกมดเท็จ พูดจามดเท็จไปหมดเลย แล้วไปเชื่อกันได้อย่างไรล่ะ มันเชื่อกันไปเองไง แล้วจะมาโทษศาสนา โทษกรรมฐาน โทษธรรมยุต โทษพระป่า ไม่ใช่หรอก

โทษคนคนนั้น โทษคนคนนั้น คนคนนั้นคนแล้ว ไม่ใช่ศาสนาแล้ว ไม่ใช่วงกรรมฐานของหลวงปู่มั่นแล้ว ไม่ใช่ คนคนนั้นแล้ว เพราะคนคนนั้นแล้ว นี่เขียนประวัติ “หนูเคยอ่านประวัติของท่านมา มันดีมาตลอดเลย จนมาถึงข้าพเจ้า รู้สึกว่าผิดหวัง”

ในวงการทุกวงการ เวลาเขียนประวัติเขาจะเขียนแต่เรื่องดี น้อยคนนัก ถ้าคนเป็นคนซื่อสัตย์ คนซื่อสัตย์ คนต่างๆ เขาจะเขียนเวลาเขาล้มลุกคลุกคลาน แต่ในสังคมเขาจะเขียนในแง่บวกทั้งนั้นแหละ ฉะนั้น ประวัติ ทำไมต้องให้คนเขียน

หลวงตาท่านพูดเอง ประวัติของท่าน ท่านไม่ให้มี ไม่ให้มีหรือ เพราะอะไร ประวัติของเรานั้นไม่มีความจำเป็น ท่านบอกเลย บอกว่าถ้าใครอยากศึกษา ให้ศึกษาศรณะของท่าน ศรณะอันนั้นมันเป็นศรณะที่ว่าท่านพยายามประพฤติปฏิบัติของท่านขึ้นมา แล้วถ้าเราจะได้ประโยชน์ขึ้นมา เราปฏิบัติธรรมของเรา เราก็จะได้ประโยชน์อันนั้นขึ้นมา

ทำไมต้องไปศึกษาประวัติๆ เพราะอะไรล่ะ เพราะประวัติที่เขียนๆ กันมา เราว่าโกหกเกือบทั้งนั้นแหละ

ยกเว้นแต่ประวัติหลวงปู่มั่น เพราะอะไร เพราะหลวงปู่มั่นท่านทำเพื่อประโยชน์ แล้วท่านไม่ได้ทำเพื่อตัวท่านเองเลย แล้วท่านเป็นพระอรหันต์ล่วงไปแล้ว แล้วท่านบอกท่านทำประโยชน์ไว้กับศาสนามาก มีใครคิดถึงไหม หลวงตาบอกว่าท่านคิดถึง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย แต่งานของตัวยังไม่จบ แล้วท่านก็ปฏิบัติของท่านจนงานของท่านจบ จบแล้วท่านถึงมาเขียน

เราถึงบอกว่าพระอรหันต์เขียนถึงประวัติพระอรหันต์มันจะไม่มีสิ่งที่เป็นอกุศลหรือ มันไม่มีสิ่งที่เป็นอกุศลเข้าไปเจือปน เว้นไว้แต่คนที่เอาไปเรียบเรียงใหม่ คนที่จะเอาไปดัดแปลงตัดต่อเติมใหม่ อันนั้นอีกเรื่องหนึ่งต่อไปในอนาคต แต่ตอนนี้ นั่นคือประวัติของคุณงามความดี

แต่อันนี้มันไม่ใช่ “หนูเคยศึกษาประวัติของคนคนนี้”

ประวัติ เพราะว่าเขาเริ่มต้นเจตนาไม่บริสุทธิ์มาตั้งแต่ต้น ฉะนั้น การเขียนประวัติ ประวัติเขาก็เขียนเอาเจตนา แต่เรื่องนี้เราไม่เคยดู ไม่เคยรู้ว่าเขาเขียนกันอย่างไร แล้วไม่เคยเห็นด้วย แล้วไม่สนใจ ไม่สนใจแล้วไม่เคยคิดว่ามันจะมีคุณงามความดีแม้แต่คนเดียวตั้งแต่ต้นมาแล้ว ไม่เชื่อ ไม่เชื่อสิ่งนี้มาเลย เพราะเจตนา คนถ้ามีคุณงามความดีนะ เขาจะอ่อนน้อมถ่อมตนของเขา เขาจะอยู่ในความสุขสงบระงับในธรรมของเขา

สุขอื่นใดเท่าจิตสงบไม่มี จิตถ้าสงบระงับมันจะมีความสุขตั้งแต่เป็นสัมมาสมาธิ แล้วมันก็จะมีความสุขสงบระงับจากที่เกิดมรรคเกิดญาณขึ้นมา เขามีความสุข ความสงบ ความระงับของเขา เขาไม่ออกมาเหมือนหมาบ้าอย่างนี้หรือ เหมือนหมาบ้า ชานไปทั่วสังคม ไม่เห็นมี

ถ้าพูดอย่างนี้พูดถึงหลวงตา หลวงตาก่อนที่จะออกมาช่วยชาติ ท่านไม่เคยออกมายุ่งกับใครเลย แต่สุดท้ายแล้วในเมื่อชาติมันมีปัญหาขึ้นมา ท่านถึงสละความสงบของท่าน สละสิ่งที่ท่านอยู่

วิวะของท่านออกมาแบกโลก ออกมาแบกโลก ท่านบอกว่าออกมาแบกโลกแล้วไปเล่นกับจี๊ จี๊มันต้องหมั่นเป็นธรรมดา ออกมาแบกโลก มีคนโง่มีคนโง่ไม่เห็นด้วยว่าท่านออกมาทำ ท่านบอกว่าในเมื่อออกมาแล้ว ออกมาสู้จี๊ ออกมาแบกโลก มาสู้จี๊ กลิ่นของจี๊มันเหม็นอยู่แล้ว ในเมื่อเราจะมาสู้จี๊ เราต้องยอมรับกลิ่นเหม็นนั้น ท่านถึงไม่หวั่นไหวกับสิ่งนั้น

ถ้าบอกว่า ออกมาแล้วมันจะเสียหาย

คุณ หลวงตาท่านออกมามันเสียหายตรงไหน มันช่วยนะ มันไม่ได้ช่วยโลกด้วยข้าวของเงินทอง มันช่วยโลกด้วยธรรมะ ช่วยโลกด้วยธรรมะว่า เวลาคนทุกข์จนเข็ญใจ เวลาคนตกงาน คนที่คนคนเดียวเป็นหลักชัยของครอบครัว คนคนเดียวที่หาเลี้ยงครอบครัว แล้วต้องตกงาน ไม่มีกินไม่มีต่าง ๆ เขาทำร้ายชีวิตของเขา เขาทำลายตัวของเขา หลวงตาท่านออกมาปลุกปลอบหัวใจให้หัวใจมันเข้มแข็ง ให้คนมีน้ำใจต่อกัน ให้คนเจือจานต่อกัน ท่านให้ธรรมอันนั้นเป็นประโยชน์ แล้วไอ้เรื่องข้าวของเงินทองมันมาทีหลัง

คนเราถ้ามีรากนะ ทำสิ่งใด แม้แต่เป็นเรื่องโลกๆ ก็ไม่เสียหาย เรื่องการก่อสร้างนะ ถ้าเรื่องการก่อสร้าง ไอ้การก่อสร้างของเขามันเศษเสี้ยว การก่อสร้างของหลวงปู่ศรี หลวงปู่ศรีท่านสร้างผาน้ำย้อย มันก็พันล้าน หลวงปู่ศรีท่านสร้างของท่านไปเบียดเบียนใคร หลวงปู่ศรีสร้างของท่านสำนักของท่านเป็นร้อยๆ สำนัก แล้วหลวงปู่ศรี ไปดูที่ผาน้ำย้อย ท่านสร้างวิหารของท่าน ท่านสร้างไว้เพื่อศานตานะนะ ในประเทศไทยมีใครเดือดร้อนบ้าง ในประเทศไทยมีใครเดือดร้อนกับการที่หลวงปู่ศรีท่านสร้างคุณงามความดีของท่าน ท่านสร้างศาสนสถานของท่าน มีใครเดือดร้อนบ้าง? ไม่มี สงบ ร่มเย็น แล้วสิ่งปลูกสร้างนั้นก็สำเร็จสมบูรณ์ ไม่มีใครเดือดร้อนเลย

คนมีราก คนมีรากนะ ทำสิ่งใดไม่เบียดเบียนใคร แล้วเป็นสัมมาทิฐิ ความถูกต้องดีงาม คนที่เขาทำบุญกุศลของเขา เขามาช่วยเหลือเจือจานของเขา สร้าง สร้างที่ผาน้ำย้อย พวกกรรมศิลป์ พวกศิลปากรจ้างช่างมานะ ไปดูสิ ไปดูงานประติมากรรมที่ของหลวงปู่ศรี ไปดู ถ้าคนมีรากมันไม่เสียหาย

นี่เราจะไปโทษว่ามันเป็นเรื่องนั้นๆ... ไม่ใช่หรอก ใจของคนมันชั่ว ถ้าใจมันชั่ว เรื่องธรรมก็ชั่ว ไปเรื่องโลกก็ชั่ว เรื่องสิ่งใดมันก็ชั่ว ถ้าใจมันชั่ว ทำสิ่งใดชั่วไปทั้งนั้น

ถ้าใจมันดี เห็นไหม ถ้าใจมันดี แม้แต่การภาวนา การทำต่างๆ มีการอ่อนนุ่มถ่อมตน สร้างแต่คุณงามความดี แม้แต่สร้างศาสนสถานถาวรวัตถุ เป็นพันๆ ล้านนะนะ แต่หลวงตาท่านไม่ทำ หลวงตาท่านทำแบบหลวงปู่มั่น คูสี อายุ ๕๐ กว่าก็ลงมาฉันที่ศาลาทุกวัน ลงมาฉันนะ ตักอาหารจนมือสั่น ตักอาหารจนตักไม่ไหว ท่านก็ทำเป็นแบบอย่างให้

สิ่งที่หลวงตาทำไว้ ถ้าใครมีหุมีตานะ สิ่งนั้นมันเป็นสิ่งที่มันจะเป็นประโยชน์ ท่านสอนด้วยการกระทำ ท่านสอนด้วยการกระทำ อายุ ๕๐ กว่าก็ยังลงมาฉันมือเดียวเป็นปกติ ท่านบิณฑบาตไม่ไหวแล้ว เพราะบิณฑบาตมันเหนื่อยบาตรแล้วมันวิงเวียนศีรษะ ท่านบอกว่ามันวิงเวียน ถ่ายบาตรๆ ไปเดี๋ยวก็ล้ม ถ้าล้มไปมันก็เจ็บไข้ได้ป่วย ท่านก็รักษาไว้ๆ รักษาไว้เพื่อเรา รักษาไว้เพื่อลูกศิษย์ลูกหา ท่านทำของท่านไว้ นั่นนะท่านทำไว้ให้เป็นแบบอย่าง นี่ถ้าเป็นแบบอย่าง

เวลาพูดถึงธรรม ถ้าท่านแสดงธรรมก็เป็นแบบอย่างที่ดีงาม ถ้าใจดี ถ้าแสดงธรรมทางวัตถุ ถ้าใจเป็นธรรม มันก็เป็นสิ่งที่ดีว่าเป็นความดีงาม คือไม่เบียดเบียน ไม่เบียดเบียนตนและไม่เบียดเบียนผู้อื่น

ถ้าใครจะช่วยเหลือเจือจาน ใครจะเสียสละ อย่างเช่นการช่วยชาติ ถ้าใครให้บ่อยๆ ท่านบอกว่า “ที่เราพูดนี้” หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ละ “ที่เราพูดนี้เราพูดแต่ผู้ที่มี แล้วเขาตระหนี่ถี่เหนียว เราถึงพูดให้เขาเสียสละ แต่ผู้ที่เสียสละแล้ว แก้วแหวนเงินทองมันหามาด้วยน้ำพักน้ำแรง มันไม่ใช่หามาง่ายๆ หรือ ให้ทำแต่พอประมาณ ให้ทำแต่พอประมาณ เรานี้ละ ทำความบอบซ้ำให้กับลูกศิษย์ลูกหา”

ท่านพูด ท่านทำความบอบซ้ำให้กับลูกศิษย์ลูกหา เพราะต้องแสวงหาเงินทองเพื่อมาช่วยเหลือเจือจานโลก ท่านได้ทำความบอบซ้ำให้กับลูกศิษย์ลูกหา แต่ความบอบซ้ำนี้ถ้าคนมีกำลังความบอบซ้ำนี้เพื่อกระเทือนกิเลส มันก็เพื่อประโยชน์กับตนเองนั่นแหละ แต่ท่านก็รู้ไง

คนที่มีสติปัญญา ท่านมองตั้งแต่ใจ มองทั้งเรื่องหัวใจ มองทั้งเรื่องวัตถุ มองคนที่มีและคนที่ไม่มี คนที่จิตใจเป็นธรรมนะ คนที่จิตใจดีงาม ท่านมองละเอียดลึกซึ้ง เว้นไว้แต่คนจิตใจมีคบอดเห็นแก่ตัว เอาแต่ผลประโยชน์ เอาแต่ความเอารัดเอาเปรียบ สิ่งนั้นมันเป็นเรื่องใช้ไม่ได้ ฉะนั้น ใช้ไม่ได้ คนที่มีคุณธรรมมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้น มันไม่ใช่เป็นสิ่งที่วิเคราะห์วิจัยกันไป เพราะเรื่องนั้นไม่ใช่หрок มันเพราะเรื่องใจ มันชั่ว เรื่องของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ไม่มีเรื่องสิ่งใดเลย มันเป็นการฉ้อฉลในหัวใจ

“หนูอยากจะรู้ว่าคนคนนี้เป็นพระแบบไหน เพื่อความสบายใจของลูก จึงถามมา ค่ะ”

ก็เป็นแบบที่เป็นข่าวก็จบแล้ว ข่าวมันก็ชัดเจนขนาดนี้ จะเป็นแบบไหนอีกล่ะ ถ้ามันไม่เป็นมันก็ไม่เป็นข่าว ก็ข่าวมันเป็นอย่างนี้แล้วมันจะเป็นแบบไหนอีกล่ะ มันก็เป็นแบบอย่างที่เป็นข่าวนั้นแหละ ก็จบ

นี่ไง สายบุญสายกรรมเนาะ วัวใครเข้าคอกมัน สมัยพุทธกาลนะ มันก็มีลัทธิศาสนาต่างๆ มหาศาล แล้วก็เวียนตายเวียนเกิดไง พอเวียนตายเวียนเกิดมา มันก็มีความรู้ความเห็นของมัน สิ่งที่ถูกฐิฆมานะมันก็เป็นแบบนั้นแหละ

เราไม่เห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์อะไรเลย มันเป็นอย่างนี้ เราไม่เชื่อมา ตั้งแต่ต้น เพียงแต่ว่าคิดไม่ถึงว่ามันจะลงลึกกันขนาดนี้ไง มันจะลงลึกจนสังคมนั้นมันสะท้อนขนาดนี้ มันสะท้อนขนาดนี้

เพราะเราคิดของเราเองนะ เพราะมันมีของจริง เพราะมีหลวงปู่เสาร์ มีหลวงปู่มั่น แล้วมี หลวงตามายืนยัน มายืนยันเรื่องมรรคเรื่องผล ทำให้สังคมมั่นคงในศาสนา แล้วมันก็มีมนุษย์แปลก ประหลาดมาแสวงหาประโยชน์กับความเชื่อของคน มันมีมนุษย์แปลกประหลาดมาแสวงหาจาก ความเชื่อของคน แต่ความเชื่อความมั่นคงอันนี้มันเกิดจากครูบาอาจารย์ของเรายืนยันว่ามันมีมรรค มีผล

ที่สังคมสะท้อนมาก เราคิดว่ามันเป็นเพราะเหตุนี้ เป็นเพราะว่ามีมหาบุรุษ บุรุษอาชาไนย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตา ครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นจริง ท่านเป็นบุรุษอาชาไนย ท่านเป็น มหาบุรุษ ท่านได้มาปักหมุดความเชื่อในสังคม แล้วมีมนุษย์แปลกประหลาดมาแสวงหาประโยชน์ จากความเชื่อของสังคม

เรามองอย่างนี้ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ของเราปักหมุดให้สังคมเชื่อมั่น ความคดโกง ความ หลอกลวงของมนุษย์แปลกประหลาดมันจะไม่ทำได้ลึกซึ้งขนาดนั้น เพราะคนเวลาเขาคิดของเขา

เขาก็คิดถึงความมั่นคงจากความเชื่อ จากครูบาอาจารย์ที่ท่านปักไว้ในสังคม แล้วก็คิดว่าพวกนุญช
แปลกประหลาดนี้จะมีคามดงามเหมือนนุญชอาชาไนยแบบครูบาอาจารย์ของเรา

แต่เขาเป็นมนุษย์แปลกประหลาด เขาเป็นสัตว์มหัศจรรย์ เขาถึงได้ทำลายสังคมได้ขนาด
นั้น เขาเป็นมนุษย์ประหลาด เขาเป็นสัตว์มหัศจรรย์ เขาไม่ใช่สัตว์อาชาไนย เขาถึงทำความเสียหาย
กับสังคมแบบนั้น

นี่พูดถึงว่าทำไมเขาถึงเป็นแบบนั้นไง เพราะเขาเป็นคนไร้ราก เขาเป็นคนไม่มีประโยชน์
ไม่มีประโยชน์กับศาสนา แล้วทำลายหัวใจของสังคม ทำลายหัวใจของสัตว์โลก เอวัง